

Tot menys el ridícul

No és hora de marcar territori electoral. Ens hi juguem massa, fins i tot si hom creu –i cada cop ho creu més gent– que la via estatutària està esgotada

ANTONI SEGURA

EL PUNT, 29/04/10

Són molts els que creuen que la via estatutària està morta. Les vicissituds de l'Estatut de 2006 així semblen confirmar-ho. El text aprovat pel Parlament de Catalunya va patir una retallada (de la mà de José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas) per tal de facilitar la seva aprovació pel Congrés dels Diputats. Posteriorment, fou aprovat en referèndum pels ciutadans de Catalunya, tot i que ERC i el PP, per motius diferents, van demanar el NO. Els republicans perquè aquell no era el text estatutari aprovat pel Parlament de Catalunya; els populars, perquè deien que vulnerava la Constitució, per la qual cosa interposaren un recurs d'anticonstitucionalitat, tot i que altres estatuts promoguts pel PP contenen alguns articles idèntics a alguns dels impugnats en el cas de l'Estatut català.

Ras i curt, gairebé quatre anys després de la seva aprovació en referèndum, l'Estatut continua pendent de la sentència d'un Tribunal Constitucional (TC) incomplet (un membre va morir i un altre fou recusat) i caducat (quatre dels magistrats restants esgotaren el seu càrrec el 2007 i la manca d'acord entre el PP i el PSOE ha impedit la seva substitució). Un TC que ha estat incapaç d'aprovar cap de les cinc propostes de sentència redactades fins a la votació del passat 16 d'abril. La irritació ha anat creixent al llarg d'aquests anys i encara més després del darrer intent fracassat d'aprovar una sentència que el govern de

Zapatero veia viable –perquè creia que no qüestionava «els aspectes nuclears de l'Estatut»–. Des del govern de la Generalitat i CiU es creia, tanmateix, que la proposta de sentència sí que retallava aspectes essencials en matèria de llengua, nació i símbols nacionals, bilateralitat, finançament, justícia... S'escoltaren les primeres veus a favor d'exigir la renovació del TC, mentre que fa tres dies, sense cap sentit del ridícul, la presidenta del TC, María Emilia Casas, demanava respecte a la institució davant «la desproporcionada i intolerable campanya de desprestigi empresa des de determinats sectors polítics i mediàtics». S'oblida, però, la presidenta que el desprestigi se l'han guanyat a pols ses senyories després de més de tres anys per dilucidar sense èxit sobre la constitucionalitat de l'Estatut. Ara, d'urgència, s'ha encarregat a un magistrat conservador que elabori una nova sentència que amenaça ser més restrictiva que qualsevol de les anteriors. En cas de ser aprovada, no hi ha dubte que el TC davallarà un graó més en el seu desprestigi, ja que a aquestes altures la seva independència aixeca més que dubtes, perquè la dilació del TC ha convertit la sentència de l'Estatut en el principal cavall de batalla dels dos grans partits espanyols. En suma, a hores d'ara, la constitucionalitat de la llei orgànica que regeix l'autogovern de Catalunya es dilucidarà en funció dels interessos polítics espanyols –en això no es veuen gaires diferències entre els suposats magistrats conservadors i els progressistes– o, si es prefereix, en funció de l'obsessió del PP per tombar l'Estatut de Catalunya, mentre el govern espanyol intenta mantenir-se'n al marge per no resultar contaminat per la sentència.

Davant d'aquesta situació, dimarts es consensuava pel PSC i CiU una proposta de resolució parlamentària basada en quatre punts: l'Estatut és plenament constitucional i ha estat legitimat en referèndum pels

ciutadans de Catalunya; cal que el Congrés i el Senat procedeixin d'immediat a renovar els membres del TC que han esgotat el seu mandat; cal promoure totes les accions legals possibles per aconseguir que el TC es declari incompetent després de cinc intents de sentència fallits; cal impulsar una reforma de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional perquè, encara que no hi hagi consens per designar els nous membres, no es pugui prolongar el mandat dels magistrats més enllà del període per al qual foren nomenats.

És lògic que, després de tot plegat, molts pensin que la proposició del Parlament no tindrà recorregut a Madrid. I probablement serà així, perquè la política madrilenya es juga en un altre camp de joc. Això no obstant, fóra bo fer visible la unitat del catalanisme en una qüestió que afecta d'arrel l'autogovern de Catalunya. Són poc comprensibles, doncs, postures com votar a favor de la resolució però no signar-la; signar-la només si la signa l'altre... No és hora de marcar territori electoral. Ens hi juguem massa, fins i tot si hom creu –i cada cop ho creu més gent– que la via estatutària està esgotada i cal fer un pas més enllà. Ens hi juguem la credibilitat si no mantenim la unitat fins al final en defensar allò que fou referendat pels ciutadans de Catalunya. No es pot fer el ridícul amb picabaralles de passadís. Que el facin altres. Ara bé, si ens expulsen del camp de joc caldrà començar a pensar seriosament en el pròxim partit.